

Köpman Bernström

När jag på 1940-talet var föreståndare för Ersta Diakonissanstalt i Stockholm, var en fröken Bernström ledamot av anstaltens styrelse. En gång berättade hon för mig om sin fars dödsbädd. Hon och en syster till henne vakade hos den dödssjuka. Denne var vid full sans och iakttog uppmärksamt de olika tecknen till dödens annalkande. Under samtal med döttrarna bad han dem ofta att känna efter om hans fötter och ben hade kallnat.

Då en av döttrarna på en sådan fråga svarade att nu hade fötterna kallnat, sade Bernström: "Då sjunger vi!" Och så tog han själv psalmen: "I hoppet sig min frälsta själ förnöjer ..."

Kort efter det att han sjungit psalmen, insomnade han i den sista sömnen.

(Sven Danell: SAGT INFÖR DÖDEN - VANLIGA VARDAGSMÄNNISKOR)